

[Ministeren for skatter og afgifter.]

Mens tofamilieshuset således med hensyn til lejeværdiansættelsen behandles som udlejnings- ejendom, behandles tofamilieshuset med hen- syn til vedligeholdelsesfradrag på linie med en- familieshuset. Der er således for tofamilieshu- sene en vis uoverensstemmelse mellem reglerne på indtægts- og udgiftssiden.

Denne uoverensstemmelse søges nu afhjulpet ved det foreliggende lovforslag, idet forslaget giver ejerne af tofamilieshuse mulighed for at vælge at overgå fra det sædvanlige standard- fradrag for vedligeholdelse til fradrag for de faktiske udgifter til vedligeholdelsen.

Valget af overgang til det nye fradragsprin- cip skal af ejeren foretages i forbindelse med indgivelsen af selvangivelsen. Valget kan kun foretages én gang, idet valget binder ejeren, således at han herefter for resten af sin ejertid skal følge princippet om fradrag af de faktiske vedligeholdelsesudgifter. Han kan altså ikke i senere indkomstår, hvor de faktiske udgifter er mindre end standardfradraget, vende tilbage til standardfradraget.

Overgang til det nye fradragsprincip for to- familieshusene skal første gang kunne vælges for indkomståret 1976.

I det omfang nogle tofamilieshusejere finder det fordelagtigt at vælge at overgå til den nye fradragsordning, må der påregnes et vist provenutab for det offentlige. Da man ikke har nøjere kendskab til størrelsen af tofamilieshus- ejernes faktiske vedligeholdelsesudgifter, og da man ikke kan vide noget sikkert om, hvorledes den foreslåede ordning vil påvirke tofamilies- husejernes handle måde, er det meget vanske- ligt at skønne over de provenumæssige conse- kvenser. Det må dog antages, at provenutabet bliver forholdsvis beskedent, måske omkring 5-10 mill. kr. for det offentlige under ét.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til en velvillig behandling i det høje ting.

Jeg skal endelig tillade mig for det høje fol- keting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om indgåelse af overenskomster med fremmede stater til undgåelse af dobbeltbeskat- ning m. v.*

Loven bemyndiger regeringen til at indgå aftaler med fremmede stater om ophævelse af dobbeltbeskatning af indkomst og formue samt af arv og gave. Loven bemyndiger endvidere

regeringen til at indgå aftaler med fremmede stater om bistand i skattesager. Bistanden om- fatter gensidig udveksling af oplysninger i skatte- og afgiftssager og inddrivelse af skatter og afgifter.

Med lovforslaget tilsigtes en tydeliggørelse og mindre udvidelse af denne bemyndigelse til at indgå aftaler om bistand i skattesager.

Ved ændringen præciseres det, at bistands- aftaler med andre lande – ud over indkomst- og formueskatter samt arve- og gaveafgifter – også kan omfatte andre afgifter og ydelser til det offentlige som f. eks. merværdiafgifter, mo- torafgifter og socialforsikringsbidrag.

Lovforslaget muliggør en administrativ let- telse i inddrivelsessager og i sager, hvor der er behov for udveksling af oplysninger landene imellem.

Endvidere har der vist sig et behov for den nævnte ændring af loven i anledning af en af- tale, som de nordiske lande indgik i november 1972 om bistand i skattesager, og som også tager sigte på de forannævnte andre afgifter.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærknin- ger, der ledsager lovforslaget, skal jeg anbefale dette til velvillig og hurtig behandling i det høje ting.

Arbejdsministeren (Erling Jensen):

Hermed tillader jeg mig at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformid- ling og arbejdsløshedsforsikring m. v. (Indfø- relse af regler om varsling m. v. i forbindelse med foretagelse af afskedigelser af større om- gang).*

Forslaget tager sigte på at gennemføre EF- Rådets direktiv af 17. februar 1975 om tilnær- melse af medlemsstaternes lovgivninger vedrø- rende kollektive afskedigelser.

Indledningsvis vil jeg gerne nævne, at både forhandlingerne om den danske stillingtagen til EF-Rådets direktiv og udformningen af det foreliggende lovforslag er foregået i snævert samarbejde med arbejdsmarkedets parter.

Lovforslagets indhold svarer med enkelte undtagelser til direktivets minimumskrav. Jeg skal i øvrigt ikke her komme nærmere ind på disse forhold, som fremgår af lovforslagets be- mærkninger, men blot fremhæve, at lovforsla- get også omfatter den offentlige sektor.

Det fremsatte forslag foreslår to væsentlige ting i forbindelse med afskedigelser af større omfang.

[Arbejdsministeren.]

For det første foreskriver det forhandlinger på den berørte virksomhed om, hvorledes afskedigelserne kan undgås eller begrænses eller følgerne afbødes.

For det andet foreskriver lovforslaget, at arbejdsmarkedsnævnene skal underrettes om afskedigelserne så tidligt som muligt og senest 30 dage inden disses ikrafttræden. Hermed opnås, at arbejdsmarkedsnævnene og dermed arbejdsformidlingen får mulighed for på et tidligt stadium at søge løsninger på de problemer, som afskedigelserne rejser.

Lønmodtagerne sikres således ved forslaget løn i 30 dage fra varslingstidspunktet bortset fra de undtagelsestilfælde, hvor der måtte blive fastsat en kortere eller længere varslingsperiode.

Jeg vil gerne understrege, at 30 dages fristen er en minimumsfrist, og at det er af betydning for arbejdsformidlingen at blive underrettet så tidligt som muligt.

Der eksisterer jo allerede adgang for virksomhederne til på frivillig basis at varsle over for arbejdsformidlingen, når der enten forventes at ske indskrænkninger i eller udvidelser af arbejdsstyrken. Sådanne varslinger har imidlertid kun fundet sted i et særdeles begrænset omfang.

Med lovforslaget bliver det således nu pålagt arbejdsgiverne i forbindelse med afskedigelser at varsle over for arbejdsmarkedsnævnet, og et længe eksisterende behov såvel hos arbejdsmarkedsmyndighederne som hos arbejdsmarkedet vil hermed i vid udstrækning blive dækket.

Som en nyskabelse foreslås det, at retssager i tilknytning til lovforslagets bestemmelser overvejende henlægges til Københavns byret som landsdækkende værning under medvirken af en arbejdsgiverrepræsentant og en lønmodtagerrepræsentant. Som ankeinstans i disse tilfælde er foreslået østre landsret med tilsvarende medvirken af sagkyndige. Justitsministeren vil om ganske kort tid fremsætte forslag til lov om de ændringer i retsplejeloven, der er en forudsætning for, at Københavns byret og østre landsret kan behandle sagerne efter de nævnte retningslinier.

Idet jeg i øvrigt skal henvise til forslaget og de dertil knyttede ret udførlige bemærkninger, vil jeg gerne anbefale lovforslaget til tingets hurtige og velvillige behandling.

Miljøministeren (Helge Nielsen):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte forslag til lov om ekspropriation til byudvikling.

Den 12. november sidste år fremsatte regeringen et lovforslag identisk med dette forslag.

Forslaget kom til 1. behandling i folketinget den 4. december 1975, hvorefter forslaget blev henvist til folketingets udvalg om fysisk planlægning. Forslaget nåede imidlertid ikke at komme til 2. behandling i tinget, men bortfaldt med udløbet af folketingsåret 1975-76.

Genfremsættelsen skal ses som et udtryk for regeringens ønske om at arbejde videre mod at skabe øgede muligheder for at virkeliggøre planlægningen af arealanvendelsen. Denne planlægning er blevet intensiveret og forbedret ved de senere års lovgivning inden for planlægningsområdet. Jeg tænker her særligt på det lovgrundlag, som er tilvejebragt gennem lovene om lands- og regionplanlægning og om kommuneplanlægning. Disse love åbner mulighed for en langsigtet planlægning af arealanvendelsen.

Efter kommuneplanlovens § 34, der er den bestemmelse, dette lovforslag skal supplere, kan ekspropriation i praksis først finde sted på et sent tidspunkt i planlægningsprocessen, nemlig når udstykning og bebyggelse af en ejendom er ret nært forestående.

Derimod savnes i den eksisterende planlovgivning aktive midler til gennemførelse af den planlagte udvikling og vækst af vore byer. Eller sagt på anden måde: reglerne er utilstrækkelige til at imødekomme kommunernes behov for på et tidligt tidspunkt at kunne skaffe sig rådighed over den jord, der er nødvendig for den kommende byudvikling. Derved øges risikoen for en spredt og tilfældig byudvikling. En sådan spredning vil betyde fordyrelse og forringelse af byggemodning, transport og anden bymæssig service.

Ud over det omtalte hensyn til en bedre byplanlægning med lavere omkostninger til bygge- og bymodning spiller også andre faktorer ind. Det må således fremhæves, at samspillet mellem arealplanlægningen og den kommunale langsigtede økonomiske planlægning let slås i stykker, hvis arealplanlægningen ikke kan realiseres som forudsat. Dette kan f. eks. ske, fordi kommunalbestyrelsen ikke i fri handel kan erhverve et areal, der er påtænkt til byudvikling. Bebyggelsen må da finde sted andetsteds, oftest med deraf øgede bygge- og bymodningsudgif-